

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra DEN POLITISKE KANDSTØBER

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen, Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb03val-shoot-idm140583366242912/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

ACTUS V, SCENÆ I-2.

SCEN. 2.

Bremenfeld, 2 Advocater, Henrich.

1. ADVOKAT. Vi ønsker af inderste Hiertens Grund Velbaarne Herr Bormester Lykke til denne høye Værdighed udi vor Stad, og haaber, at han i Mildhed, Forsigtighed og Aarvaagenhed ikke skal give nogen af sine Formænd efter, saason hans Velbaarenhed har banet sig Vejen til dette høye Embede, ikke ved Rigdom, Slægt eller Venner, men alleene ved sine bekiendte store Dyder, Lærdom og Erfarenhed udi Stats-Sager.

BREMENFELD. Tres humble Serviteur.

2. ADVOKAT. I sær glæder vi os over, at have faaet saadan Øvrighed, der ikke alleene har fast Guddommelig Forstand -

BREMENFELD. Jeg takker GUD.

2. ADVOCAT. Men som har Navn for at være venlig mod alle, og gjøre til sin største Fornøjelse, at høre Folkes Klagemaal, og hielpe dem til rette; thi jeg kand sige at jeg var nær daaned af Glæde, da jeg først horte de Tidender, at Vallet var falden paa Herr Bormester von Bremen.

HENRICH. I skal sige von Bremenfeld, Messiors.

2. ADVOCAT. Jeg beder underdanig om Forladelse, jeg vilde sige Bormester von Bremenfeld. Nu er vi i Dag hidkommen først for at aflegge vor underdanige Lyk-Ønskning, dernest at raadføre os med hans Velbaarenhed udi en Tvistighed, som har reiset sig imellem vore Principaler, hvilken Tvistighed vi havde begge besluttet at lade dommes udi ved Lands-Lov og Ret, men vi har betænkt os siden, og for at undgaac den Tids-spilde, og de Omkostninger, som fødes af Rettergang, at underkaste os Herr Bormesters Sigelse. Hvorved vi lover, at lade det blive.

Bremenfeld sætter sig ned og lader de andre staae.

1. ADVOCAT. Begge vore Principaler ere Naboer, men der er et flydende Vand, som skiller deres Jorde fra hin-

DEN POLITISKE KANDSTØBER

anden. Nu er hendet sig for 3 Aar siden, at Vandet har løset et stort stykke Jord fra min Principals Grund, og fort det hen til min Contraparts Agre. Skal han nu beholde det? heeder det ikke; nemo alterius damno debet locupletari? Her vil jo hans Principal berige sig ved min Principals Skade, hvilket strider aperte mod ægvitatem naturalem. Er dette ikke saa, Herr Borgmester?

BREMENFELD. Jo, det er jo ubilligt, at begiere saadant; I har ret, Monsieur.

2. ADVOCAT. Men Justinianus siger jo udtrykkelig, libro secundo Institutionum, titulo primo, de Alluvione –

BREMENFELD. Hvad Pokker bryder mig, hvad Justinianus eller Alexander Magnus siger, som levede maa skee nogle tusinde Aar forend Hamborg blev byggt? hvor kand de dømme i Sager, som ikke var til i deres Tid?

2. ADVOCAT. Jeg haaber dog ikke at Eders Velbaarenhed forkaster de Love, som heele Tydskland har underkaster sig.

BREMENFELD. Det var ikke saa jeg meente, I forstod mig ikke ret, jeg vilde kun sige –

Han hoster imellem.

Vær saa god at sige videre frem eders Paastand.

2. ADVOCAT. Saadane er Justiniani Ord: quod per alluvionem agro tuo flumen adjecit, jure gentium tibi acquiritur.

BREMENFELD. Herr Advocat, I taler saa forbandet hastig; siig mig det meer tydelig.

Advocaten repeterer det samme langsom.

BREMENFELD. Ej Monsieur, I har en forbandet gal Udtale i det Latinske Sprog; tæl jers Moers Maal, det kommer I bedre af med. Jeg siger det ikke derfor, at jeg er en Hader af Latin; thi jeg sidder undertiden heele Timer, og taler Latin med min Tiener. Er det ikke sandt Henrich?

HENRICH. Det er forunderligt at høre Herren tale Latin; thi jeg kand sværge paa, at Taarene staaer mig i Øynene,